

Lenka Rožnovská
ilustrovala Ldenka Řezbová Morávková

Medvěd Tuli

čte | ní
pro
prv | ňáč
ky

 GRADA®

čte ní
pro
prv ňáč
ky

Lenka Rožnovská
ilustrovala Ideňka Řeřbová Morávková

Medvěd Tuli

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lenka Rožnovská

Medvěd Juli

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5644. publikaci

Lenka Rožnovská (www.lenkaroznovska.cz)
Ilustrace Zdeňka Řezbová Morávková
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2014

Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o. Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2014
Cover Illustration © Zdeňka Řezbová Morávková

ISBN 978-80-247-5177-1

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9431-0 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-9432-7 (ve formátu EPUB)

Obsah

Předmluva	7
Medvěd Tuli	9
Jak si mě Liduška koupila	13
Úmluva s Liduškou	17
Zlom vaz!	21
Seznámení	25
Medvěd Tuli, těší mě	29
Magdalénka si mě nevšímá	33
Pohádka o marnivé berušce	37
Výkres	41
Zlobu je lépe obejmout	45
Počítání je legrace	49
Majdo, nestyď se, a čti	53
U Magdalénky doma	57
Nechod' pryč, zůstaň se mnou	61
Medvědí myšlenka	65
Chlupaté ráno	69

Předmluva

*Kdo to bulí před tabulí?
Ondrášek, či Anička?
Komu stéká slzička?
Pohladí ho medvěd Tuli,
ať se směje tvářička.*

Medvěd Tuli

Ahoj holky, ahoj kluci. Tak to jsem já. Medvěd Tuli. Mám dvě medvědí uši, co slyší pláč a naříkání v dětské duši. Dvě tmavá kukadla, co prokouknou každou fiškuntálii školních nezvedenců. Jeden černý čumák, to abych dětem mohl dávat pusu čumákovku. Čtyři medvědí tlapy, co umí pohladit a obejmout, a jeden velký bílý pupek. Můj pupíček je měkoučký a heboučký. To proto, abych dětem, když je třeba, posloužil jako polštářek. Kolem krku mi Liduška uvázala bílý šátek s modrými puntíky. Sluší mi, vidíte?

Ano, to jsem já, já medvěd. Jsem učitelem v 1. B. Cože? Vy se smějete? Vy si myslíte, že my medvědi nejsme žádní učitelé, protože nic neumíme? I ne, tak to není! My medvědi toho známe hodně! Ale máte pravdu. Já opravdový

učitel nejsem. Já jsem jen učitelský pomocník. Pomáhám Lidušce. Paní učitelce Lidušce. Ano, té Lidušce, co mi dala kolem krku puntíkovaný šáteček a posadila mě do rohu třídy, abych na všechny děti viděl a abych jim byl ku pomoci.

Brum. Brum. Kdo si teď t'uká na čelo, že plyšový medvěd nemůžou dětem ve škole s ničím pomáhat, protože neumí psát, číst ani počítat? Nu, kdo to je? Kdo mi nevěří? Aha. Škarohlíd, fouňa a namyšlenec! Staří známí! Tak abyste věděli, vy tři, já náhodou umím pomáhat! A vám třem bych taky pomohl.

Kdybych se tulil s tebou, škarohlíde, ihned by ses na svět díval jinýma očima. Kdybych pohladil fouňu, přestal by nad vším ohrnovat nos. I namyšlenec by si přišel na své. Pro namyšlené děti mám jedno velké, převeliké objetí. Kdybyste se dostaly do mých tlapek,

hned by se z vás staly děti mámě, tátovi i paní učitelce pro radost.

Už zase pochybujete? Už zase říkáte, že jsou to jen povídačky jedné hračky? Ne, to ne, brum. Nejsou! Jako že se medvěd Tuli jmenuji! A jako že je Liduška nejhodnější paní učitelka na světě!

Jak si mě Liduška koupila

Brum. Počítal jsem na tlapkách, že už to budou skoro tři měsíce, co mě posadili do regálu vedle veselého klauna a smutné panenky. Brum.

Veselý klaun byl veselý, i když se na něho rok prášilo. Byl veselý od narození. Na nic nemyslel, ničím se netrápil, v hlavě měl vatu a na obličejí nakreslenou pusou od ucha k uchu. A smutná panenka byla smutná, protože uměla krásně plakat, ale ani jednou si ještě nezaplakala. Nikdo jí nezmáčkl na pupíčku knoflíček, kterým se plakání spouští. Ani nemohl. My tři jsme totiž seděli na nejvyšším regálu, kam dětské ruce nedosáhnou.

„Dnes si mě někdo koupí, brum,“ prohlásil jsem a radostně jsem pokrčil nos. Dělávám to tak vždy, když mě něco hezkého napadne.

„Koupí hloupý. Hloupý koupí. Kup hup,“
zaradoval se klaun a zatleskal.

„Nikdo tě nekoupí. Jsi moc velký a tlustý,“
řekla smutná panenka a byla zase smutná.

Já se s ní nehádal. Jsem medvěd, mám
medvědí myšlenky a medvědí myšlenky mají
medvědí sílu. Brum. A koupí! Říkal jsem si
v duchu. Třeba tamta paní, ano, ta, co má oči
jako já. Tmavé, velké a kulaté. Už se ty naše
oči potkaly. A už se na sebe smějí. Kup si mě,
kup!

Hurá! Paní mě vzala do náruče a nese mě
k pokladně. A já jsem cítil, jak jsem šťastný.
„Ahoj, smutná panenko. Ahoj, veselý klaune!
Zůstávejte tady v dobrém! Řeknu o vás
dětem, že na ně čekáte!“ volal jsem na klauna
a panenku. Klaun se usmíval, přál mi mé štěstí.
Panenka měla na krajíčku. Bylo jí líto, že
odcházím. A měla smutek, že o její pupíček

nikdo ani prstem nezavadil a ona nemohla ukázat, jak umí krásně fňukat.

Pan prodavač mě chtěl zabalit do veliké tašky. Už mi plastový pytel dával na hlavu. Zamručel jsem. Báł jsem se. Ale paní řekla, že mě balit nemusí, že jede autem a že se cestou nezašpiním.

Vezi jsem se jako král. Chvíli jsem se díval na cestu a chvíli jsem pozoroval svou novou majitelku.

Byla moc hezká.